

gende materiale ikke har været gjort til genstand for nogen udvælgelse fra vor side. Alle, der opfylder de i indledningen nævnte kriterier, er medtaget, og på baggrund heraf finder man, at resultaterne er meget opmuntrende, så gode, at det med sikkerhed tør forudsiges, at man med længere observationstid og med større materiale ikke vil kunne holde standarden.

Det skal imidlertid understreges, at uanset hvor mange af de 37 domfældte, der senere måtte recidivere til fornyet kriminalitet, så er det tidsrum, som de har gennemlevet uden fornyet kriminalitet og for størstedelens vedkommende under menneskeværdige forhold og i arbejde, i sig selv et gode, både for de pågældende og for samfundet.

Hellmut Sørensen.

Karl Teilmann.

Kritik af Detention Centres.

Ved stud. jur. ERLING KRARUP.

Som omtalt i referatet af forhandlingerne ved den nordiske kriminalretskonference i Oslo i februar (NTFK 1954 pag. 6) er man i nordiske kriminalistkredse af den opfattelse, at tanken om en fængselslignende korttidsbehandling for unge bør tages op til overvejelse. En sådan behandlingsform blev ved the Criminal Justice Act of 1948 s. 18 hjemlet i England, og det første Detention Centre blev åbnet den 25. august 1952. Ved overvejelserne om, under hvilken form en sådan behandling eventuelt skulle finde sted i de nordiske lande, kan den kritik af Detention Centret, der er fremsat af Mr. Norman MacKenzie i det engelske tidsskrift „The New Statesman and Nation“ den 16. januar 1954, være af interesse. I det følgende nummer af NS&N var der optaget en række meningstilkendegivelser om og kommentarer til artiklen, hvoraf et indlæg fra tilsynsrådets formand her skal gengives sammen med Mr. Norman MacKenzie's artikel¹⁾.

„Campsfield House, der ligger tilbagetrukket fra en bivej i udkanten af Kidlington flyveplads, ligner en dårlig planlagt underofficersmesse. Den kompakte toetages klods af røde mursten blev bygget lige før krigen som skadestue for Oxford, overtaget af RAF og derefter for 2 år siden udvalgt til at huse det første Detention Centre for unge lovovertrædere. Et højt ståltrådsbegn omgiver bygningen, udhusene og haven, som flere hold drenge er ved at opdyrke; hegnet er ikke så højt, at

¹⁾ Iøvrigt kan henvises til The Journal of Criminal Law, 1953, pag. 18ff, hvor der gives en kort redegørelse for behandlingens form og klientelelets udvælgelse, og pag. 320ff, hvor to tilfælde, hvor Detention Centre er blevet anvendt, samtidig med at der er givet betinget domsudsættelse for et andet forhold, omtales.

flugt er umulig — det strenge opsyn vanskeliggør alligevel flugt — men det tjener som et symbol. Her er ca. 60 drenge mellem 14 og 21 år anbragt i fængselsmyndighedernes varetægt, drenge, der er udvalgt til den „korte, krasse kur“ (the “short, sharp shock”), som tilsigter at lede dem væk fra en kriminel eller asocial karriere.

Dette strafferetlige eksperiment befinder sig på sit tidligste stadium, og der må derfor mindst gå 2 eller 3 år, før man kan nå til endelige konklusioner om dets „kandidater“. Det har imidlertid stået længe nok på, til at man kan stille en række spørgsmål om dets forudsætninger og dets metoder, spørgsmål, der er presserende, da et andet Detention Centre snart skal åbnes ved Goudhurst, og der allerede er planer om at oprette andre forskellige steder i landet. Længe før vi ved, om denne nye metode duer, vil i hundredevis af drenge have været anbragt i disse Centrer af dommere, som tror, at en sådan dom har større sandsynlighed for at være effektiv end en anbringelse i en Approved School eller en Borstalanstalt.

Enhver ungdomsdomstol har sine besværlige klienter. Nogle vil måske ikke være modtagelige for langvarig behandling efter Borstalsystemet, andre kan måske hverken blive eller opføre sig ordentligt i en Approved School, og atter andre har måske begået lovovertrædelser — seksual- eller voldsforbrydelser —, der er for alvorlige til at retfærdiggøre den milde betingede dom. Det var for at tage sig af sådanne vanskelige tilfælde, at the Criminal Justice Act of 1948 som alternativ til fængsel hjemlede dom til fra 1 til 6 måneders anbringelse i et Detention Centre under den skrappeste disciplin og de strengest mulige forhold. Man håber, at drengene vil blive bragt til fornuft, inden de bliver forhærdede forbrydere. Ingen dreng over 17 år, som allerede har været dømt til anbringelse i en Borstalanstalt eller i et Detention Centre, må sendes til et Detention Centre på grund af en ny forbrydelse; den „korte, krasse kur“ forventes ikke at have virkning i sådanne tilfælde.

Mr. Elvey, forstanderen for Campsfield House, har stor tiltro til det nye system. „Det indtryk, det gør“, sagde han til mig, „svarer til en korporlig afstraffelse. En dommer sender en dreng hertil på samme måde, som en kærlig fader anvender den rette tvang på rette tid og sted. Vi lægger afgjort vægt på den straffende side af sagen“. Fra kl. 6 om morgenen til sengetid bliver drengene holdt i aktivitet, således at fysisk træning veksler med det hårde gravearbejde, vask og rengøring. Disciplinen slappes aldrig; når besøgende eller tilsynsførende nærmer sig, springer drengene op i stram retstilling. Det ser ud som den første uge ved livgardens rekruttskole. De, der overtræder reglementet, bliver straffet med ekstra arbejde, med „isolering“ og ved fordobling af deres pligter. De kan også fortabe muligheden for eftergivelse af en del af sanktionen.

Campsfield House er inden døre utvivlsomt mere hygiejnisk og på visse måder muligvis hyggeligere end de hjem, hvorfra mange af dren-

gene kommer. De er godt og ordentlig påklædt; de gennemført propre værelser er veloplyste og varme. Maden er sandsynligvis ikke værre end deres sædvanlige kost, selvom den er tung, og der utvivlsomt ikke er tilstrækkelig med frugt og mælk, som jo har stor betydning for drenge, som er i voksenalderen og har hårdt arbejde; dommene er i hvert fald for korte, til at fængselskosten kan gøre særlig skade eller gavn. Drengene har et tyve minutters „frikvarter“ til at læse eller skrive breve i før radioavisen kl. 18, som man forventer, at de lytter opmærksomt til, og som de senere kan blive „hørt“ i. I skabene ved siden af deres senge så jeg de bøger, de havde lånt i biblioteket, — for største delen gysere og kriminalromaner — ligge ved siden af bønnebogen og biblen. I week-enden bliver der arrangeret anstrengende sportskampe. For drenge under 15 år er der en normal skoledag, på hvilken de fritages for andre pligter for at følge „timer“, der gives af en lærer med bistand af lærerstaben i Oxfordshire.

Da drengene gennemsnitlig kun er der i tre måneder, og de ikke begynder samtidig, er det ikke muligt at sætte dem i gang med rigtige træningskurser, således som man gør på en Borstalanstalt. For dem, der er over skolealderen, er der imidlertid aftenskole 3 aftner om ugen — 2 teoretiske og 1 praktisk — og der er blevet arrangeret særlig hjælp for drenge, som er blevet dømt midt i deres læretid eller under lignende specialuddannelse. Indenfor timeplanen, således som den af straffensyn er udformet, lader forstanderen til at gøre, hvad han kan, for at opfylde sine drenges meget varierende uddannelsesmæssige behov.

Mr. Elvey tager virkelig sit ansvar alvorligt; såvidt man kan se behandler han drengene med den yderste retfærdighed. Intet er værre i en institution end åbenbar uretfærdighed eller vilkårlighed fra de tilsynsførendes side; der er intet, der skaber mere nag. Mr. Elvey gør det ganske klart for den nyankomne, at opholdet ikke vil blive behageligt, han forklarer reglerne for Campsfield House og fortæller drengen, hvad der ventes af ham. Hvis drengen retter sig efter systemet, får han en retfærdig behandling.

Spørgsmålet, man stiller sig, er imidlertid, om det er det rigtige system. Campsfield House er, som det åbent er udtalt, baseret på den teori, at frygt er terapeutisk. „Mordrengen“, sagde forstanderen for nylig i en radioudsendelse, „er i bund og grund fejg“; formålet med Detention Centret er at få ham til at „holde sig i skindet“. Centrets disciplin, fortalte han mig, „sliber kanterne af og gør sindet mere modtageligt“. Drengen bliver derefter tilskyndet til at acceptere en samfundsetik, således som den ville blive doceret i en victoriansk søndagsskole ledet af forhenværende oversergenter. Gud, Konge og Fædreland er det rene og agtværdige livs symboler; Mr. Elvey, som udtrykker sig i vendinger fulde af store bogstaver og clicheer, tror virkelig, at sådanne tilskyndelser, parret med jerndisciplin, vil hjælpe drengene til at holde sig på den rette vej. Han er forståeligt nok tilfreds, når det lykkes ham at give dem det rette præg.

Men det er på ingen måde sikkert, at midlet er at sætte hårdt mod hårdt, særlig hvor det drejer sig om unge mennesker. Den unge lov-overtræder er ofte i høj grad usikker; er frygt det rette middel til at skabe sikkerhed? I sin bande finder han den agtelse, som han af forskellige grunde er ude af stand til at finde andetsteds. Kan tre måneder under ubehagelige forhold få ham til at mærke, at der er nogen anden end politiet, der interesserer sig for ham? Og har de, som synes, at Detention Centrere er en glimrende straf for drenge, der er henfaldne til vold, tænkt på, hvor ofte sådan vold udøves af drenge, som er fuldstændig eller praktisk talt faderløse, som er blevet forkælet for meget, og som i de unge år søger at hævde deres mandighed? Vi bør være lidt mere sikre på svarene på sådanne spørgsmål, før vi bygger for mange Detention Centrere.

For det andet har ordlyden af 1948 loven og undladelsen af hidtil at gennemføre visse forholdsregler, som skulle supplere Detention Centrerne, skabt en hel del forvirring. Campsfield House får tilsyneladende en mærkelig blanding af drenge: nogle af dem er blevet anbragt der, fordi det synes muligt at helbrede dem ved den „korte, krasse kur“, mens andre er der, fordi dommerne har hørt, at det er et meget ubehageligt sted at anbringe „den unge bølle“. Er klassifikationen baseret på det rigtige system — eller er den overhovedet baseret på noget som helst system? For øjeblikket bliver drengene udvalgt til denne behandling, fordi de har en slem fortid, eller fordi deres forbrydelse er alvorlig, eller mærkelig nok fordi de aldrig før har været i vanskeligheder. Hvis Detention Centrere skal oprettes over hele landet, bør langt mere detaljerede kriterier tilvejebringes for at vejlede dommerne. Jeg vil endda gå videre og foreslå, at ingen dreng må anbringes i et Detention Centre, før han har tilbragt en mindsteperioder under observation, medens han er fængslet, og at selv da anbringelsen først bør ske efter en psykiatrisk undersøgelse.

Endelig er der overhovedet ingen hjemmel for efterforsorg. Nødvendigheden af en Probation Officers tilsyn kan dog være større for den dreng, der lige er løsladt fra Centrets intense regime, end for den, der har været underkastet en Approved Schools mindre strenge opdragelsesform. Nogle dommere indser allerede dette i tilfælde, hvor to eller flere forhold bliver bragt til pådømmelse, ved at dømme drengen for det ene forhold og give ham betinget domsudsættelse for det andet. Hvis Detention Centrere skal blive det normale, må loven have en tilføjelse, der hjemler prøveløsladelse, således at prøvetiden er mindst lige så lang som dommen. Uden sådanne ændringer vil vi opdage, at centrene ikke bliver meget mere end ungdoms-„glashuse“ (militærfængsler), som anvender tvang for at gøre problemtilfælde til recidiver. Og det er noget, jeg er sikker på, hverken fængselsmyndighederne eller offentligheden ønsker.

Norman MacKenzie“.

„Mr. Norman MacKenzies artikel om Campsfield House Detention Centre kræver berigtigelse. Drengenes alder er ikke „mellem 14 og 21“

men mellem 14 og 17 — aldersklassen for unge ved ungdomsdomstole. Det andet Centre, „som skal åbnes ved Goudhurst“, er beregnet til unge lovovertrædere mellem 17 og 21, som kommer under de almindelige domstoles jurisdiktion.

Mr. MacKenzie spørger om drengene „overhovedet“ bliver anbragt i Detention Centret „efter noget som helst sammenhængende system“. En henvisning til the Criminal Justice Act of 1948 vil gøre ende på hans tvivl. Loven, som afskaffede riset, bemyndiger dommerne til at anbringe i et Detention Centre sådanne drenge og unge mennesker, som har begået en forbrydelse, der ville berettigede retten til at sende en voksen i fængsel (det må ikke være længere end den foreskrevne fængselsperiode); men dommerne må ikke beordre en dreng til at blive anbragt således, „medmindre retten har taget ethvert andet middel (med undtagelse af fængsel) i betragtning, som retten kunne anvende overfor ham, og retten er af den opfattelse, at intet af disse midler er passende“.

Mr. MacKenzie beretter, at „Campsfield House, som det åbent er udtalt, er baseret på den teori, at frygt er terapeutisk“. Dette er i bund og grund usandt. Der er intet udtalt om et sådant grundlag i loven eller i bekendtgørelsen, der fastsætter reglerne for Detention Centrene, eller af fængselsmyndighederne; medlemmerne af tilsynsrådet, der holder nøje øje med eksperimentet og har sørget for, at et af medlemmerne hver uge og alle medlemmerne hver måned besøger Centret, taler med alle drengene og udspørger dem, der skal løslades, har heller ikke opdaget noget tegn på, at behandlingsformen er baseret på frygt. Forveksler Mr. MacKenzie mon ikke disciplin med frygt? Når Mr. MacKenzie spørger om „midlet er at sætte hårdt mod hårdt“ (the remedy for toughness is more toughness) forvirrer han problemet ved sin unøjagtige anvendelse af et jargonudtryk. Spørgsmålet er, hvorvidt uansvarlig opførsel, som fører til lovovertrædelser, kan korrigeres gennem en periode med tvungen lydighed og hårdt fysisk arbejde og motion. Vi er alle enige om, at dette er et eksperiment, hvis heldige udfald endnu ikke er bevist. Der har været nedslående tilfælde af tilbagefald, men vi har fået opmuntrende rapporter fra Probation Officers og forældre om drenge, der er hjemsendt.

Mr. MacKenzies udtalelser er ikke helt nøjagtige, når han siger, at „der overhovedet ikke er hjemmel til efterforsorg“. Loven foreskriver det desværre ikke, men der bliver tilbudt de drenge, der ved hjemsendelsen ikke er underkastet tilsyn i henhold til en tidligere betinget dom, efterforsorg, og nogle af dem akcepterer det frivilligt.

Jeg er ked af, at Mr. MacKenzie anser det for passende at spotte forstanderen, hvis offentlige stilling hindrer ham i at svare. Jeg har sagt til forstanderen, at det kan være en ære at blive spottet af visse mennesker.

*Visiting Committee
Campsfield House*

*Basil Blackwell,
Formand“.*